

Amandelloos

De alles doordringende geur van ontsmettingsmiddel maakte me misselijk. Ik lag in een ruimte met ramen tot aan het plafond, onder krakend witte lakens, en luisterde naar de hol klinkende geluiden die door een kier in de deur tot mij doordrongen. Lag ik hier pas enkele uren, of al dagen? Mijn vader en moeder hadden in de hal afscheid genomen. Waarom hadden ze me hier achtergelaten? Hoelang zou het wel niet duren voor ze me weer kwamen ophalen? Twee verpleegsters met gesteven schorten kwamen de kamer binnen en namen me tussen hen in.

‘We gaan een stukje wandelen, er is niets aan de hand,’ zei een van hen.

Dat er niets aan de hand was maakte me ongerust. Ik slikte mijn tranen in, ik wilde me niet laten kennen. De pyjama die op de groei was gekocht, bleef onder mijn hielen plakken, waardoor ik bijna struikelde. De verpleegsters trokken me aan mijn handen omhoog en slingerden me als een schommel door de lucht. Mijn gulp sprong open. Nadat hun lachen was uitgedoofd, hoorde ik alleen nog het ruisen van hun schorten en het piepen van de rubberen zolen op het linoleum. In de lange gangen leek iedereen zich uit de voeten te hebben gemaakt.

Ik had het gevoel dat we de hele dag hadden gelopen toen we in de ziekenhuiskeuken aankwamen. De handen van de verpleegsters lieten me los. Ze spraken met de kok en ik doolde door de gigantische keuken. Ik verdwaalde tussen de roestvrijstalen tafels, de fornuizen en de kratten met borden, tot ik uiteindelijk tegen de kok aanbotste. Hij opende een stalen deur en haalde een moorkop van een plateau met wel honderd moorkoppen.

‘Die is voor jou,’ zei hij, ‘en niet in één keer opeten hoor,’ voegde hij eraan toe. Hij knipoogde naar de verpleegsters, die me glimlachend aankeken. De slagroom spoot aan alle kanten tussen de soes vandaan toen ik erin beet. Een verpleegster boog zich naar me toe en zei: ‘Kom, ik zal het even wegvegen.’ Met een paar vingers haalde ze de slagroom en de chocola van mijn gezicht en likte ze af.

‘Mmm, dat is lekker!’ riep ze uit.

Ik voelde me niet op mijn gemak. Ik wilde weg, terug naar de kamer en naar bed. Ik viel in slaap en droomde een droom die zich mijn hele leven zou blijven herhalen.

Met plakkerige ogen van de slaap gluurde ik door een spleet in de vitrage. Aan de overkant van de straat stond tussen de geparkeerde auto’s de Vanguard van mijn vader. Deze was niet zwart, zoals die van hem, maar beige. Ik vermoedde dat onze auto bij de garage stond en dat mijn vader tijdelijk een andere had om mij te kunnen bezoeken. Zo dacht ik mijn twijfel weg. Dat het niet zijn auto was, drong niet tot me door. Hij kon elk moment de kamer binnenlopen. Toen dat niet gebeurde klom ik via de verwarming op de vensterbank, duwde de vitrage opzij, sprong uit het raam en kwam met mijn blote voeten in het grind terecht. Ik hees mezelf over het hek van de tuin en rende de verlaten straat op,

naar de overkant, waar de Vanguard nog steeds stond. Bladeren plakten aan mijn blote voeten. Op zacht verende zolen liep ik naar de auto. Eindelijk zou hij me komen ophalen en we zouden samen naar huis rijden. Een van de twee verpleegsters riep mijn naam. Ze leek in paniek, maar glimlachte toen ze me achter de auto zag staan. Ze zuchtte diep. Ik vond dat ze overdreef. Er was toch niets aan de hand?

‘Ik heb hem gevonden,’ schreeuwde ze naar een verpleger die te hulp was geschoten. Ze pakte mijn hand en met tegenzin liep ik met haar mee het gebouw weer in.

De verpleegsters die me op de moorkop hadden getrakteerd, begeleidden me naar een betegelde ruimte waar dezelfde geur van ontsmettingsmiddel hing.

‘Kijk, dat is de operatiezuster,’ zei de oudste van de twee verpleegsters en hesen me op haar schoot. Ze lachte me vriendelijk toe. Iedereen was onheilspellend aardig en zorgzaam. Haar rubberen schort voelde koud en glibberig aan. Mijn blote benen plakten eraan vast.

‘Zo,’ fluisterde de vrouw in mijn oor, alsof ze een geheim met me wilde delen, ‘je valt straks in slaap en als je wakker wordt is alles voorbij.’

Ze deed haar benen van elkaar zodat ik in het schort wegzakte. Mijn hoofd leunde tegen haar borst. Ik probeerde uit alle macht weg te komen, maar de verpleegsters die aan weerszijden stonden, hielden me stevig in bedwang. Ze kwebbelden voortdurend tegen elkaar, alsof ik niet bestond. Een hand duwde een rubberen masker over mijn neus en mond, en ondanks mijn verzet voelde ik me naar beneden tuimelen, totdat ik met duizelingwekkende snelheid werd opgezogen in iets waar niets bestond. Daarna werd het stil. Gewichtloos zweefde ik in niemandsland. Ik dreef voort op de ritmische deining van een pomp, totdat ik een hoofd boven me zag dat zich over mij heen boog. Op het hoofd was een ronde spiegel bevestigd met een gat in het midden. Het hoofd tuurde in mijn ogen, eerst in het ene, toen in het andere. Een hand stak een tang in mijn keel en begon te sjoeren en te trekken. Bewegen was onmogelijk. Ik wist dat het pijn moest doen, maar ik voelde niets.

In paniek probeerde ik me los te rukken, om uit het niemandsland omhoog te kruipen. De verpleegsters grepen me vast. Hun stemmen en die van de man met de spiegel galmden door de betegelde kamer. Ze dansten om me heen. Opnieuw duwden ze het masker op mijn gezicht. De bittere geur van rubber en het vreemde gas vulden mijn neus en keel. Was de moorkop dit wel waard geweest?

Ik werd wakker in een plas opgedroogde Coca-Cola.

‘Je hebt wat bloed opgegeven,’ zei de verpleegster terwijl ze wegliep, ‘dat is heel normaal. Ik ben zo terug.’

Ze bracht een ijslolly mee en legde een injectiespuit op het nachtkastje.

‘Dat is penicilline,’ zei ze, zonder uit te leggen waar dat voor nodig was.

‘Draai je maar even om,’ vervolgde ze en trok tegelijkertijd mijn pyjamabroek van m’n billen, waarna ik een vlammeende pijn in mijn rechterbil voelde. Bij het uittrekken van de naald verspreidde de pijn zich door mijn hele onderlichaam. In een reflex drukte ik mijn lippen stijf op elkaar om me niet te laten kennen. Van nu af aan kreeg ik elke dag een prik en daarna ijs.

‘Wanneer komen mijn ouders me halen?’ vroeg ik.

Zonder mijn vraag te beantwoorden zei ze: ‘Het is beter om niet te praten.’

De vrees dat ze me hier achter zouden laten, overtrof de pijn in mijn brandende keel. Ik likte aan het ijsje, dat naar Exota smaakte.

Vanaf vandaag begon mijn amandelloze leven. Zal ik ze op een dag missen? Ooit hadden ze hier in het C.I.Z., ver voordat ik me dat had kunnen herinneren, mijn voorhuid verwijderd. Zonder voorhuid en zonder amandelen, en mijn leven moest nog beginnen. Het leven zonder voorhuid viel mee. Ik wist niet beter. Angstvallig vroeg ik me af wat er nog meer weggehaald kon worden. Ik probeerde omhoog te komen en niet op mijn geïnjecteerde bil te gaan zitten. Het stokje viel uit mijn waterijsje op de smetteloze vloer.

‘Foei,’ riep een verpleegster die ik nog nooit had gezien.